

LA POSTGUERRA

14

34

La derrota de la República en la Guerra Civil va representar la imposició d'un nou ordre social, polític i econòmic sense democràcia, en què l'alcalde era nomenat i cessat a criteri del governador civil de la província.

El dia 9 de febrer de 1939, ocupada la població per les forces nacionals, es va reunir a la Casa Consistorial de Vilafant un grup de veïns sota l'autoritat d'un comandant militar que va designar una comissió gestora presidida de forma accidental per Tomàs Ginjaume, que el dia 16 fou rellevat en ser nomenat alcalde el metge Francesc Montaner.

Un dels primers acords fou

atorgar un vot de gràcia a l'antic alcalde de l'època republicana perquè en el seu temps havia amagat i guardat en bon estat els ornaments de plata de l'església. Alhora, inhabilitaren el secretari per considerar-lo "republicà". Una altra mesura fou demanar a les autoritats la destrucció d'una gran quantitat de bestiar mort que hi havia prop de l'Aregada i que representava un gran perill d'infecció. En total es comptabilitzaren 70 tones de bestiar en putrefacció i es necessitaren sis bidons de benzina subministrats per l'autoritat militar per cremar-los.

Igualment es va decidir que el salconduit, que fou un document obligat per anar d'un poble a

Acabada la Guerra Civil es va incrementar el sentiment religiós. El bisbe Dr. Cartaña, que va pernoctar a Vilafant, va consagrar les obres del nou altar que substituï el destruït durant la Guerra Civil. A mà esquerra es veu el que tants anys fou rector de Vilafant, mossèn Josep M. Guinart.

l'altre, costaria 25 cèntims, amb una vigència de cinc dies. Els de carruatge costarien una pesseta. També acordaren estendre avals a les persones addictes al nou règim. En el primer any de l'acabament de la Guerra Civil figuren fins a 52 expedients oberts a veïns de Vilafant per la *Inspección y el Tribunal Clasificador de los Campos de Concentración de Prisioneros*. La majoria foren declarats en

llibertat i alguns en permís, però altres van passar uns anys a la presó i dos foren afusellats a Girona el mateix any 1939.

Es van incrementar els valors religiosos i es va aixecar un monument als caiguts pel bàndol nacional a la plaça de l'església, alhora que es feren obres de reparació a l'església

que van costar 4.000 pessetes. Quant al racionament de productes alimentaris, en una relació del 1941 figuren 150 targetes de racionament per a un total de 571 persones. En aquesta època diversos vilafantencs van demanar ús i tinença d'armes. De divuit peticions, el governador civil només va

Al sector del Pont del Príncep, arran la Nacional II, van començar a construir-se els primers edificis de caràcter comercial: restaurants, uns grans magatzems frigorífics i una fàbrica d'accessoris d'automòbils.

concedir-ne cinc.

La vida del poble es va anar reactivant a poc a poc, gràcies a la seva producció agrària i a la feina que donava la bòbila. Va tornar a celebrar-se amb gran èxit la festa de Sant Cebrà, que era considerada una de les més atractives i concorregudes de la comarca. Funcionaven cinc trulls i hi havia treball per a tothom.

Catifa de flors per la processó del Corpus.

